

PARAULA I VIDA

La beatificació d'un Papa excepcional

Aquest 1 de maig es preveu a Roma una gran afluència de gent dels cinc continents —sobretot de Polònia— per assistir a la cerimònia de beatificació de Joan Pau II, en aquest segon diumenge de Pasqua que ell mateix va voler que fos dedicat a la Divina Misericòrdia, sobre la qual va escriure una de les seves encíclics, la titulada *Dives in misericòrdia*, és a dir, *Déu ric en misericòrdia*. Es dona a més la circumstància que la mort li arribà exactament la vigília d'aquesta festa, el 2 d'abril de 2005.

Amb aquesta beatificació es fa realitat el desig manifestat per moltes persones en ocasió de la mort del Papa polonès. Tothom deu recordar una fotografia molt divulgada que mostrava una pancarta a la plaça de Sant Pere que demanava que fos declarat «Santo subito». Ara aquest desig es fa realitat.

Joan Pau II portant el bàcul de Pau VI, en un gest característic de salutació

El procés per a la beatificació de Joan Pau II, tanmateix, s'ha fet seguint les normes que exigeix l'Església abans d'elevat un dels seus fills o filles a l'honor dels altars. Benet XVI ha declarat en diverses ocasions que no té cap dubte sobre la santedat del seu venerable predecessor.

Com ha explicat el cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, el Sant Pare actual només ha fet, en aquest cas, dues excepcions al procediment habitual. En primer lloc, establint una dispensa de la regla segons la qual un procés de beatificació no pot ser obert fins que passin almenys cinc anys de la mort de l'interessat. I després, com ha explicat el mateix cardenal, a aquesta causa se li ha concedit una *via prioritària*, evitant l'espera a què obliga el gran nombre de causes de beatificació i de canonització que arriben a Roma.

D'aquesta manera, la beatificació del Papa polonès té lloc només sis anys després de la seva mort, un veritable rècord que només ha igualat la mare Teresa de Calcuta, contemporània de Joan Pau II, morta l'any 1997 i beatificada l'any 2003. Teresa de Calcuta, recordada per tothom, fou la fundadora de les Missioneres de la Caritat, presents també a la nostra ciutat de Barcelona amb una meritòria labor en favor de les persones més necessitades, en una fundació que va obrir la mateixa fundadora en una de les seves estades a la nostra ciutat.

Aquestes dues beatificacions tenen una mateixa conseqüència: ens fan la santedat més propera. El reconeixement de l'Església no recau sobre persones llunyanes en el temps, que coneixem gràcies a la història i a les seves biografies. Aquestes beatificacions ens posen davant dels ulls uns sants i santes que han estat contemporanis nostres, que hem vist i amb qui en certa manera tots —gràcies sobretot als mitjans de comunicació— podem dir que hem conviscut.

És bo que la santedat se'ns faci propera, perquè la santedat és el veritable tresor de l'Església i, com va dir el Concili Vaticà II, és la vocació de tots els cristians, sigui quin sigui el seu estat de vida i la seva missió. Amb el testimoni dels sants es manifesta la mateixa santedat de l'Església i es continua l'obra de la salvació. Els sants i les santes són veritables testimonis de la fe i sempre han estat font i origen de renovació en els moments més difícils.

Roma viurà avui, segons totes les previsions, un d'aquells grans esdeveniments, caracteritzats per una gran participació popular, que van marcar el llarg pontificat de Joan Pau II. I podem ben dir que, gràcies als moderns mitjans de comunicació, aquesta beatificació serà seguida a tot el món. Com va dir Benet XVI, en comunicar als fidels la beatificació del seu predecessor, del qual ell fou un dels més propers i estimats col·laboradors, «tots els qui el van conèixer, tots els qui el van apreciar i estimar, seran feliços amb l'Església per aquest esdeveniment».

Nous cristians en aquesta Pasqua

► Aquesta foto correspon al primer diumenge de Quaresma d'enguany, celebrat el passat 13 de març. Aquell dia el cardenal Lluís Martínez Sistach presidí a la catedral el ritu d'elecció dels catecúmens, és a dir, la inscripció dels seus noms en el *Llibre dels elegits*. Al final de l'eucaristia es va fer aquesta fotografia amb tots ells. Són els nous cristians i cristianes de la nostra Església local de Barcelona en aquesta Pasqua de 2011. Després de la preparació intensa durant les setmanes quaresmals, acompanyats pel Servei Diocesà per al Catecumenat, han rebut el baptisme en la Vetlla Pasqual. Aquest fet —com escriu Mons. Pere Tena— «no els implica només a ells, sinó a tota la comunitat, perquè fa experimentar a tota la comunitat cristiana la seva condició maternal (Mare Església)».

GLOSSA

Mitja tarda d'un diumenge

Un diumenge qualsevol, a mitja tarda, en un vagó d'un tren de rodalies pugen sis joves i ocupen seients contigus. Parlen amb desimboltura, cridant, com si els agradés que els sentissin els viatgers més propers, amb els quals, en ocasions, entren en diàleg breu. Utilitzen correctament i indistintament el català i el castellà. Pels noms, alguns són immigrants, però fa temps que són aquí. Un comenta que no té papers. Rondan els vint anys. Estan animats, amb una certa artificialitat, com per una causa externa, potser alguna substància. Nois i noies utilitzen un llenguatge desinhibit, sovint amb al·lusions i expressions sexuals, sense pudor. Comenten que no treballen, que estan esperant que acabi el contracte per anar uns mesos a l'atur, que busquen una feina que doni molts diners, que han deixat els estudis, que determinada discoteca és la millor... El viatge va durar una mitja hora. A alguns dels ocupants del vagó, ben segur que aquella conversa els va portar a la reflexió; a d'altres, potser fins i tot a la pregària.

La reflexió: «Hem de procurar apropar els nostres joves a l'excel·lència en coneixements, domini d'idiomes i noves tecnologies... Segons les seves possibilitats, un bon nombre hi arriben, d'altres queden en posicions acceptables, però un trenta per cent acaba en fracàs esco-

lar. Amb quina incidència social, familiar i personal futura? Convé, també, fer una reflexió sobre la responsabilitat de l'escola, de la família, dels mitjans de comunicació, de les noves tecnologies, a l'hora de transmetre valors i actituds... Massa sovint s'ha volgut avançar per la via del pèndol, i per corregir determinats mètodes erronis s'ha anat fins els oposats, cometent els mateixos errors, però amb diferents mètodes.»

La pregària: «Senyor, acull la realitat d'aquests joves i de tants d'altres i mou els nostres cors, la intel·ligència, les mans i fins i tot les butxaques, si convé. Que totes les persones i institucions que, directament o indirecta, tenen responsabilitat en l'educació i en la formació dels joves actuïn amb sentit comú i mesura. Apropa't, Senyor, als joves, fes que trobin testimonis del teu amor, que amb les teves paraules i el teu fer els ajudin a trobar resposta a les grans preguntes sobre el sentit de la vida. Que es pugui dir de nosaltres: "Volen fer conèixer la saviesa i donar formació, fer comprendre sentències intel·ligents, procurar una formació completa que porti a ser just, recte i honrat. Volen proporcionar sagacitat als inexperts, als joves, coneixement i prudència" (Pr 1,2-4).»

Enric Puig Jofra, SJ

Vocacions natives...

...Cridades a la Missió

El proper 8 de maig, diumenge III de Pasqua, se celebra la jornada anual de les Vocacions Natives que organitza l'Obra Pontifícia de Sant Pere Apòstol, sota el lema: «Cridades a la Missió». Aquesta Obra treballa per sensibilitzar el poble cristià de la importància de les vocacions sacerdotals i religioses nascudes a les esglésies joves, i també recorda la necessitat de vetllar per elles mitjançant beques i ajudes de sosteniment a seminaris i centres de formació, de manera que puguin disposar de recursos materials, sense els quals no podrien tirar endavant. Gràcies a Déu en aquests llocs estan sorgint moltes vocacions per al servei de l'Església universal.

DIUMENGE II DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels apòstols (Ac 2,42-47)

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles.

Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen, per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú.

Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aharon: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

M'empenyen tan fort que anava a caure, / però el Senyor m'ha sostingut. / Del Senyor em ve la força i el triomf, / és ell qui m'ha salvat. / Escolteu, crits de festa i de victòria / al campament dels justos. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,3-9)

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dona és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per a expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creurè pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!». Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Felïços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,42-47)

Los hermanos eran constantes en escuchar la enseñanza de los apóstoles, en la vida común, en la fracción del pan y en las oraciones.

Todo el mundo estaba impresionado por los muchos prodigios y signos que los apóstoles hacían en Jerusalén. Los creyentes vivían todos unidos y lo tenían todo en común; vendían posesiones y bienes, y lo repartían entre todos, según la necesidad de cada uno.

A diario acudían al templo todos unidos, celebraban la fracción del pan en las casas y comían juntos, alabando a Dios con alegría y de todo corazón; eran bien vistos de todo el pueblo, y día tras día el Señor iba agregando al grupo los que se iban salvando.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

Empujaban y empujaban para derribarme, / pero el Señor me ayudó; / el Señor es mi fuerza y mi energía, / él es mi salvación. / Escuchad: hay cantos de victoria / en las tiendas de los justos. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Este es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,3-9)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que en su gran misericordia, por la resurrección de Jesucristo de entre los muertos, nos ha hecho nacer de nuevo para una esperanza viva, para una herencia incorruptible, pura, imperecedera, que os está reservada en el cielo.

La fuerza de Dios os custodia en la fe para la salvación que aguarda a manifestarse en el momento final. Alegraos de ello, aunque de momento tengáis que sufrir un poco, en pruebas diversas: así la comprobación de vuestra fe —de más precio que el oro, que, aunque perecedero, lo aquilatan a fuego— llegará a ser alabanza y gloria y honor cuando se manifieste Jesucristo.

No habéis visto a Jesucristo, y lo amáis; no lo veis, y creéis en él; y os alegráis con un gozo inefable y transfigurado, alcanzando así la meta de vuestra fe: vuestra propia salvación.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.» A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

El dubte de sant Tomàs. Baix relleu romànic del Claustre del monestir de Santo Domingo de Silos (Burgos)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setmana): Ac 1,12-14 / SI 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47 ■ **dimarts**: Ap 12,10-12a / SI 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8 □ **dimecres**: Ac 5,17-26 / SI 33 / Jn 3,16-21 □ **dijous**: Ac 5,27-33 / SI 33 / Jn 3,31-36 □ **divendres**: Ac 5,34-42 / SI 26 / Jn 6,1-15 □ **dissabte**: Ac 6,1-7 / SI 32 / Jn 6,16-21 □ **diumenge** vinent, III de Pasqua (litúrgia hores: 3a setmana): Ac 2,14.22-23 / SI 15 / 1Pe 1,17-21 / Lc 24,13-35.

La nostra societat pateix una contradicció estranya. D'una banda, s'ha tornat molt racionalista i només accepta allò que es pot comprovar i demostrar. La gent del nostre temps ha abandonat majoritàriament la fe tradicional. Però, en canvi, creix més que mai la confiança en elements totalment irracionals: horòscops, tarot, endevins, extraterrestres...

Tomàs, el deixeble de Jesús, ha passat a la història com l'exemple de l'incrèdul o l'escèptic que necessita veure per creure. Jesús s'havia aparegut al grup dels deixebles quan Tomàs no hi era, i ell assegura que mentre no vegi Jesús en persona, mentre no el pugui tocar física-

ment, no està disposat a acceptar que hagi ressuscitat. Una setmana més tard, Jesús se'ls apareix novament perquè Tomàs pugui comprovar la realitat de la resurrecció. I a continuació proclama la benaurança que encara ressona i que defineix la multitud dels creients de tota la història: «Felïços els qui creuran sense haver vist».

Nosaltres som convidats a creure sense haver vist. Però no pas de manera irracional, perquè tenim un indicatiu de gran valor: el testimoni dels qui han conegut personalment Jesús. No tan sols van ser testimonis de Jesús ressuscitat els deixebles de Jesús, sinó que també ho són els creients de tots els temps, els que

han sentit la seva presència de manera ben real en el seu cor.

En les seves aparicions als deixebles, Jesús els envia; és a dir, els constitueix missioners per anunciar la bona nova de la resurrecció. Ara que l'han vist esdevenen testimonis de Jesús ressuscitat. No parlaran de teories sinó que poden explicar allò que han experimentat personalment. Gràcies a ells, els qui els escoltin podran conèixer Jesús i el seu missatge. La fe és un do de Déu que es transmet gràcies al testimoni humà. En temps dels apòstols i ara, quan tots els qui coneixem Jesús som cridats a ser els seus testimonis.

Agustí Borrell

COMENTARI

Creure i anunciar

PERSONATGES DE LA BÍBLIA

Abraham (2): El nostre pare en la fe

L' experiència d'Abraham és una invitació a contemplar la realitat des d'una perspectiva nova, més profunda i més enriquidora. Per aquest motiu és una experiència religiosa, si entenem la religió des de l'etimologia de *relegere*, és a dir, sent una crida a fer una relectura de la realitat, a interpretar-la des d'una altra perspectiva que en destaquï el caràcter sagrat que sovint hi roman ocult. D'aquesta manera es supera el dualisme entre una immanència opaca a la sacralitat i una transcendència desarrelada de la realitat.

En retirar-se el vel que enterboleix la nostra visió, es revela el veritable sentit de la realitat. Per mitjà de la mirada interior dels ulls del cor (Ef 1,18), és possible entendre el món d'una manera diferent. Fins que els ulls del cor no s'obren, no ens adonem que la vida ordinària pot ser una oportunitat

per trobar l'Absolut. Amb una mirada nova podem descobrir com qualsevol circumstància de la vida esdevé l'escenari de la trobada amb el Transcendent. La creació es revela com un pont que ens permet relacionar-nos amb el Creador.

Aleshores, la fe no és només la conformitat amb una determinada cosmovisió o una hermenèutica dels esdeveniments, sinó que passa a ser una relació profètica amb el món, dins d'un procés dinàmic, fluctuant, interpel·lat constantment per uns esdeveniments que també canvien. Des de la fe es pot transformar la vida quotidiana en una metàfora de significat diví; llavors, tot esdevé una paràbola, en definitiva, un signe de la presència del Misteri enmig de la història.

En aquest sentit, Abraham és el nostre pare en la fe.

Josep Otón

(Històries i personatges. Ed. Claret, Barcelona 2009)

ENTREVISTA

ANTONI DALMAU

Madurar la fe

L'escriptor igualadí Antoni Dalmau ha rebut recentment el Premi Agustí Duran i Sanpere d'Història de Barcelona, en el marc dels premis Ciutat de Barcelona que atorga anualment l'Ajuntament. El reconeixement de Dalmau, que ha dedicat bona part de la seva vida a la política, ha arribat per l'obra *El procés de Montjuïc. Barcelona al final del segle XIX* (Ed. Base). Antoni Dalmau, que actualment presideix la Fundació Teatre Lliure-Teatre Públic de Barcelona, assegura estar molt agraït a Déu «pels dons gratuïts que ens atorga a cada moment, per les espurnes de felicitat quotidiana, per l'amor que rebem, pels familiars i per la gent que estimem, per tantes vivències formidables, pel sentit que dóna a la nostra existència...»

Com ha viscut el pas de la política a la literatura? N'està satisfet?

Sempre havia pensat que el pas per la política no podia convertir-se, en el meu cas almenys, en un *ofici* per a tota la vida. Abandonada feia molts anys la meua tasca d'advocat, la literatura i la recerca històrica —i altres coses— m'han permès reciclar-me a la vida civil sense problemes. Continuo compromès amb els meus ideals de sempre, però no m'enyoro gens de la política, que sovint tot ho devora.

La fe, com ha evolucionat des de la sortida de la política?

La fe fa el seu camí, a vegades un xic vacil·lant, al marge del xuclador de la política. Mai no vaig fer-ne ostentació, perquè sempre he cregut que els cristians hem d'integrar-nos en els projectes col·lectius amb naturalitat, com un més a la colla, sense exhibir ni amagar les nostres creences.

El teatre català és un pèl descregut... És possible deixar caure els valors cristians en les obres produïdes a Catalunya?

El teatre, a Catalunya i a tot arreu, no pot viure al marge dels valors dominants a la societat, que són els que són i que avui es troben lluny del missatge evangèlic. En aquest context, no és fàcil que els valors cristians treguin el cap en el món de la cultura. Perquè això fos possible, és la societat mateixa que hauria de canviar profundament.

Oscar Bardají i Martín

EDUCAR

¿Recuperamos la urbanidad?

La llamada *urbanidad* —tal como la conocimos en nuestros años mozos, con cuerpo propio de asignatura que estudiábamos en el abultado libro de la *Enciclopedia*— se creó básicamente para informar a los campesinos que acudían a la ciudad (o urbe, de ahí el nombre de *urbanidad*) sobre las normas básicas para comportarse con dignidad en los espacios públicos y, por extensión, también en los privados.

Ahora, con la desaparición de este concepto, ha quedado un vacío que quizá con el tiempo se llene, pero que, hoy por hoy, de alguna manera hay que remediar con rapidez. El pediatra Aldo Naouri insiste en que al niño hay que enseñarle lo antes posible a saludar con un *hola* y a despedirse con un *adiós*, a pedir las cosas *por favor* y a dar siempre *las gracias* cuando recibe algo. Con ello conseguimos que el niño no caiga por la suave pendiente que conduce al egocentrismo y acabe *mirándose el ombligo*, convertido en un ser socialmente insolidario. Porque ser cortés, no le quepa duda, es la mejor manera de que el niño tome conciencia de la existencia del otro, del prójimo.

Mi querido hermano Ignacio, experto en comunicación y en docencia para formación de vendedores, con el sugestivo título de *Reinventar el respeto*, escribió una *carta al director* de un periódico, en la que decía: «Por dejadez o por impotencia, estamos edificando una sociedad repleta de individuos emocionalmente desbocados que han renunciado a ejercer de civilizados y que prefieren mantenerse en la barbarie hasta su jubilación [...]. Por eso, nos urge reinventar la cortesía social, una suerte de convenio cívico inspirado en el respeto mutuo, que nos dé pautas para tratarnos respetuosamente, y así reducir estos arrebatos de visceralidad. Porque sin pautas, sin semáforos que regulen la convivencia entre las personas, el caos está asegurado.»

Dr. Paulino Castells

(Tenemos que educar, Ed. Península. Hem d'educar, Ed. Columna)

¡Gracias madre, por haberme dado tanto!

—¡Gracias madre! Tú que pusiste en marcha y diste cuerda al motor-reloj de mi corazón, de mi vida, de mis esperanzas.

—¡Gracias madre! Tú que entrelazaste mis venas entre vigiliias y sueños; y que me ofreciste tu sangre, tu genética, tu vida, tu fe.

—¡Gracias madre! Tú me diste un cerebro, asiento de las funciones esenciales motoras y espirituales.

—¡Gracias madre! Tú me diste dos ojos por luceros, para descubrir la belleza del mundo y poder contemplar tu sonrisa, para que así yo aprendiera a sonreírte y descubriera tu incomparable hermosura.

—Me diste dos oídos para poder percibir las sinfonías externas y escuchar tu bendita voz de madre; y dos mejillas que tejiste de piel sensible y suave, para recibir tus caricias, tus arrullos, tus besos de madre.

—¡Gracias madre, por haberme dado dos manos y dos brazos para poder refugiarme, agarrarme a tu cuello seguro y esbelto! Y formaste mis dos pies para poder seguir tus pasos.

—Gracias madre por tu gran generosidad, por la inmensidad de tu amor y por tu incomparable ternura.

—¡Sí, gracias madre, por haberme dado tanto!

J. M. Alimbau

(La madre, la tuya y la mía, Edit. Claret)

SANTORAL

1. ✠ Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. Dilluns. Sant Anastasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.

3. Dimarts. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. Dimecres. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pele-

grí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

5. Dijous. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finjosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304), a Tessalònica.

6. Divendres. Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

7. Dissabte. Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió; també la d'Argeme (Còria); sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI); sant Benet II, papa.

INTENCIONS DEL SANT PARE (maig)

General: Que els mitjans de comunicació respectin la veritat i la dignitat de la persona.

Missionera: Que l'Església a Xina perseveri en la fidelitat a l'Evangeli.

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Conferència de Mons. Buxarrais. Ramon Buxarrais, bisbe emèrit de Màlaga i capellà de presons a Melilla parlarà sobre: «Relacions entre cristians i musulmans en el context de les revoltes en el món àrab». La sessió estarà presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach i inclourà els testimonis de Mimo Al-baragragui i Asmaa Bou-nane. L'acte, organitzat pel Patronat de la Fundació Joan Maragall, tindrà lloc el dia 5 de maig (7 del vespre) a la sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona (Diputació 231).

Estudi d'Evangelí «Caminem junts en la diversitat». Dissabtes 7 de maig i 4 de juny (14-18 h), a la Pquia. Santa Mònica (Rbla. Sta. Mònica, 9), sessions d'estudi d'Evangelí, obertes a tothom. Informació: Delegació de Pastoral Social (Rivadeneira 6, 8a; t. 933 176 397).

Trobada del Grup Hineni. Per a joves entre 18 i 28 anys que volen discernir què els demana Déu en la seva vida. Dia 8 de maig (17.30-20.30 h), «La vocació a la vida sacerdotal i religiosa: testimonis vocacionals i concrecions». Coord. Mn. Àlex Marzo a Balmesiana (c/ Duran i Bas, 7-9), prèvia inscripció després d'una trobada. Inscripció: OEP, www.obraejercicios.org (dl-dv, 10-13 h).

Parròquia Sant Pere Nolasc (plaça Castella). Festa del titular i fundador de l'Orde de la Mercè. Dies 5, 6 i 7 de maig, tridu preparatori (19.30 h) i Eucaristia (20 h). Diumenge 8 (12 h), diada de la Parròquia: Eucaristia presidida pel provincial de la província mercedària d'Aragó i cants de la Coral del Centro Aragonés de Barcelona.

Renovació Carismàtica Catòlica. Grup Koinonía. Els dimarts del 3 maig al 14 juny (19.30-20.45 h), seminari de preparació per rebre l'efusió de l'Esperit Sant, al Santuari de Ntra. Sra. del Perpetuo Socorro-Redemptoristes (c/ Balmes, 100), t. 934 541 018.

40 hores d'oració al Santíssim Sagrament. Dia 5 maig, Pquia. Sta. Maria del Remei (pl. Concòrdia 1); Dia 6 maig, Germanetes dels Pobres (pl. Tetuan 45); dia 7, Esclaves del Sagrat Cor de Jesús (c/ Mallorca 234); dies 7 al 9, Oratori de Lumen Dei (c/ Xuclà 19); dia 10, Pquia. St. Francesc de Paòla (c/ Ramon Turró, 324-330); dies 11, 12 i 13, Pquia. St. Carles Borromeu (c/ St. Lluís

LA SAGRADA FAMÍLIA SEGONS GAUDÍ

Equilibri entre tradició i modernitat

La Sagrada Família és una edificació arrelada en la cultura catalana de la Renaixença que, avui, sorprenentment, parla amb veu clara i cada vegada més escoltada, amb una veu universal. El paradigma de la vella Babilònia, que és el de la confusió i l'enfrontament, és substituït pel paradigma de la nova Jerusalem, el de la concòrdia i la pau.

Gaudí va voler superar el neogòtic, perquè, deia, l'esperit del temps és un altre. I va encertar-la en el sempre difícil equilibri entre tradició i modernitat. Però la Sagrada Família atrau perquè la síntesi arquitectònica, la nova arquitectura que Gaudí vol aixecar, reposa sobre allò que l'esperit humà busca amb frisança: la proporció, l'harmonia, en definitiva, la bellesa. La basílica viu de l'estupor i de l'admiració que desvetlla. No hi ha límits per a les coses elevades i sublimes. Com més se'n veu, més se'n vol.

Gaudí se sent deutor de la Mediterrània, de Grècia i d'Itàlia, de la llum entre vellutada i brillant del seu Camp de Tarragona, del contrast sense estridències, del color que dona vida i del moviment natural dels cossos i figures. Cerca la perfecció i, en la mesura que la fragilitat humana pot trobar-la, la troba i se'n alegra. Gaudí estima la bellesa perquè hi veu un reflex resplendent de la veritat, de l'home i de Déu.

La basílica de l'Eixample barceloní és cridada a convertir-se en la catedral d'Europa, lloc on les famílies dels pobles es trobin en nom de Déu, perquè el somni de l'arquitecte passa per la pau que brolla de l'Evangelí de Jesús. El gran poeta Joan Maragall, amic de Gaudí, va saber-ho interpretar i va escriure un article dedicat a la basílica que tot just començava a despuntar entre els camps de la plana de Barcelona. Maragall deia: «Allà a la Sagrada Família hi passen coses admirables. Al redós d'aquelles pedres ja miraculoses, s'hi congria un món nou: el món de la pau» (*Il·lustració catalana*, 15-01-1905).

Armand Puig i Tàrrach

La Sagrada Família segons Gaudí, Edicions Pòrtic (Grup 62)

89-98); dia 13, Pquia. Sta. Agnès (c/ St. Elies 23) i Pquia. de Sant Isidre Llauredor (c/ Aprestadoras 3 - l'Hospitalet).

CURSETS

«El moviment gnòstic en el marc del cristianisme antic». Simposi internacional. Dies 12 i 13 de maig (10-13 i 15.30-18.30 h), a l'aula magna del Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231). Cal inscripció prèvia a la Secretaria, telèfon 934 534 925 o congressos@teologia-catalunya.cat.

XIX Curset de formació d'organistes d'Església. Al Monestir de Montserrat, del 22 al 27 d'agost. Organitza: Conferència Episcopal Tarraconense. Inscripcions fins al 31 de maig (M. Dolors Casanovas, telèfon 626 924 414).

Casal Sant Martí (Campelles-Ripollès). Taller de cuina: «L'art en la cuina familiar», dies 7 i 8 maig. Inscripcions: t. 972 727 288 i csm@spdd.org.

Seminari «Àfrica en la globalització. Una mirada a través de tres documentals». La pesadilla de Darwin, Katanga business i

Diamantes de sangre, per Josep F. Mària i Òscar Mateos. Dies 2, 9, 16, 23 i 30 de maig i 6 de juny (19.30-21.15 h). Inscripcions: Cristianisme i Justícia (c/ Roger de Llúria 13), t. 933 172 338 - c/e: info@fes-pinal.com.

Centre d'Estudis Pastorals (c/ Rivadeneira 6, 3r). «Gaudí i la Sagrada Família», amb Mn. Josep M. Ballarín, 3 i 4 de maig (19-20 h). Per a més informació: telèfon 933 174 858.

EXERCICIS I RECESSOS

8 dies d'exercicis a la Cova de Sant Ignasi de Manresa. En català, pel P. Francesc Roma, SJ, del 18 al 26 maig; en castellà, pel P. Toni Català, del 21 al 30 de juny. Inscripcions: t. 938 720 422 o recepcio@covamanresa.cat.

PUBLICACIONS

Al servei del nostre poble. Amb motiu dels 25 anys del document dels bisbes catalans *Arrels cristianes de Catalunya* (any 1985), els nostres bisbes han publi-

cat una carta pastoral titulada *Al servei del nostre poble*, que ha estat editada conjuntament amb el document de fa 25 anys. El nou document fou presentat el passat 6 d'abril a l'Aula Magna de la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC). Hi varen intervenir el Dr. Armand Puig, degà-president de la FTC; el Dr. Francesc Torralba, professor de la FTC i de la FFC; Mons. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona; i el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona. És una nova paraula dels nostres bisbes que cal llegir i meditar.

La Divina Misericòrdia i S.S. Juan Pablo II

El Apostolado de la Divina Misericòrdia de Barcelona ha editat este libro de 512 pàgines, que fue escrito pocos días después del fallecimiento del Papa polaco. Incluye la documentación sobre los escritos de Juan Pablo II acerca de la Divina Misericòrdia, sobre todo su encíclica *Dives in Misericòrdia* y los escritos de santa Faustina Kowalska. Se encuentra en las librerías religiosas o en el Apostolado de la Divina Misericòrdia, telèfon i fax 934 261 622.

EXPOSICIONS

Gravats de F. de Goya al Museu Diocesà. Fins al 29 de maig resta oberta a la Pia Almoina, seu del Museu Diocesà, l'exposició de 80 gravats del pintor aragonès Francisco de Goya i Lucientes (1746-1828). La mostra es complementa amb documentació inèdita sobre la Guerra del Francès a Barcelona, que prové de l'Arxiu Diocesà de Barcelona. Oberta a l'avinguda de la Catedral 4 (dl-ds, de 10-14 i de 17-20 h; dg, 11-14 h). Entrada: 6 euros. Pensionistes, estudiants, aturats i famílies nombroses: 3 euros. Imatge: portada del catàleg, editat amb la col·laboració de l'obra social d'Ibercaja.

PALABRA Y VIDA

La beatificació de un Papa excepcional

Este 1 de mayo se prevé en Roma una gran afluencia de gente de los cinco continentes —sobre todo de Polonia— para asistir a la ceremonia de beatificación de Juan Pablo II, en este segundo domingo de Pascua que él mismo quiso dedicar a la Divina Misericòrdia, sobre la que escribió una de sus encíclicas, la titulada *Dives in misericòrdia*, es decir, *Dios rico en misericòrdia*. Además se da la circunstancia de que le llegó la muerte exactamente la vigilia de esta fiesta, el 2 de abril de 2005.

Con esta beatificación se hace realidad el deseo manifestado por muchas personas en ocasión de la muerte del Papa polaco. Recordaréis todos una foto muy divulgada que mostraba una pancarta en la plaza de San Pedro pidiendo que fuera declarado «Santo subito». Ese deseo se hace ahora realidad.

Pero el proceso para la beatificación de Juan Pablo II se ha hecho siguiendo las normas que exige la Iglesia antes de elevar a uno de sus hijos o hijas al honor de los altares. Benedicto XVI ha declarado en diversas ocasiones que no tiene duda alguna sobre la santidad de su venerable predecesor.

Tal como ha explicado el cardenal Angelo Amato, prefecto de la Congregación para las Causas de los Santos, el Santo Padre actual sólo ha hecho, en este caso, dos excepciones al procedimiento habitual.

En primer lugar, otorgando una dispensa a la regla según la cual un proceso de beatificación no se puede abrir sino después de al menos cinco años de la muerte del interesado. Y además, como explicó el mismo cardenal, a esta causa se le ha concedido una *vía prioritaria*, evitando la espera a la que obliga el gran número de causas de beatificación y de canonización llegadas a Roma.

De este modo, la beatificación del Papa polaco llega sólo seis años después de su muerte, un verdadero récord tan sólo igualado por la madre Teresa de Calcuta, contemporánea de Juan Pablo II, que murió en 1997 y fue beatificada en el año 2003. Teresa de Calcuta, de todos recordada, fue la fundadora de las Misioneras de la Caridad, presentes también en nuestra ciudad de Barcelona con una meritoria labor en favor de las personas más necesitadas, en una fundación abierta por la misma fundadora en una de sus visitas a nuestra ciudad.

Estas dos beatificaciones tienen una misma consecuencia: nos hacen más próxima la santidad. El reconocimiento de la Iglesia no recae sobre personas alejadas en el tiempo, a las que sólo conocemos gracias a la historia y a sus biografías. Estas beatificaciones nos ponen ante los ojos a unos santos y santas que han sido contemporáneos nuestros, a quienes todos

hemos visto y con quienes en cierta manera —gracias sobre todo a los medios de comunicación— podemos afirmar que hemos convivido.

Es bueno que la santidad se nos haga cercana, ya que ella es el verdadero tesoro de la Iglesia y, como dijo el Concilio Vaticano II, es la vocación de todos los cristianos, sea cual sea su estado y su misión. Con el testimonio de los santos se manifiesta la misma santidad de la Iglesia y se continúa la obra de la salvación. Los santos y las santas son verdaderos testigos de la fe y siempre han sido fuente y origen de renovación en los momentos más difíciles.

Roma vivirá hoy, según todas las previsiones, uno de aquellos grandes acontecimientos, caracterizados por una gran participación popular, que marcaron el largo pontificado de Juan Pablo II. Y podemos asegurar que, gracias a los modernos medios de comunicación, esta beatificación será seguida en el mundo entero. Como afirmó Benedicto XVI al comunicar a los fieles la beatificación de su predecesor, de quien él fue uno de los más próximos y queridos colaboradores, «cuantos lo conocieron, cuantos lo apreciaron y estimaron, serán felices con la Iglesia por este acontecimiento».

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arzobispo de Barcelona